

CAPITOLUL 1

1.

Cu geanta pe umăr și ochelarii pe creștet, în pardesiul ei bej mișto, a ajuns la etajul 5. Scara răsucită în jurul unui lift hodorogit ce se târa huruind printr-o rețea deasă și cenușie. Drept în față – o ușă. Pe plăcuța din metal auriu scris cu litere negre – Cabinet dr. psihiatru Amedeo Pantazi. Loc strâmt, bloc vechi unde toate scârțâie din încheieturi. Se clătina cu podeaua ca pe vapor în Herăstrău. Când să apese butonul soneriei, ușa s-a deschis brusc. A apărut un domn în baston cu părul alb vâlvoi, însoțit de o doamnă care îl ținea de braț și-l boscorodea.

– Vezi, Puiu, și domnul doctor ți-a zis să nu te mai piși în chiuvetă...

Le-a făcut loc, s-a întors amabilă și a blocat liftul:

– Pofțiți!

Bătrânul a zâmbit, baba deloc. Anticamera cabinetului – un fișet, reviste vechi pe o măsuță, două fotolii, o canapea în plastic bleu. A trebuit să aștepte. Grăbită să ajungă la timp, luase un taxi dar rămăsese blocată într-un ambuteiaj. Asistentă a rugat-o să nu se supere. A întârziat 20 minute, ordinea bonurilor de intrare s-a schimbat. OK, nu ardea de nerăbdare să dea ochii cu doctorul. Să-și tragă mai întâi sufletul, și așa era stresată – urma un striptease sufletesc cu ea cap de afiș. Doctorul nu îi era simpatic. La prima vizită i-a spus că numai Dumnezeu și cu el pot s-o vindece, iar Dumnezeu era ocupat. Făcea pe deșteptul, era un constipat. Țumpi îl asculta pentru că

destule femei veneau la el să le vindece. Care închipuită, care cu singurătatea, care cu menopauza, care cu insomniile, care cu soț infidel. Țumpi s-a luat după una mai gureșă care a convins-o, Marinuș. Trăise o experiență și ea, dar nu așa oricum, una tare. Rămăsese cu rochia de mireasă neîmbrăcată, se gândea s-o amanezeze, s-o dăruiască, s-o vândă, să n-o mai vadă! A tăiat-o bucăți-bucăți și i-a dat foc în cadă. Visase ca proasta să ajungă la altar cu alesul. Făcuseră pregătirile de nuntă, fixaseră data, tipăriseră invitații pe carton. Au dat o mie de telefoane – colegi, rude, vecini, lume. Anunț la gazetă cu fericirii miri care fac nuntă bla-bla-bla. Aleseră un restaurant mișto în Herăstrău. Cu trei zile înainte să aibă loc nunta de basm, Bubu a închis telefonul și dus a fost. A trăit un șoc, ceva teribil a zgâlțâit-o până-n rărunchi. De fapt nu și-a mai revenit niciodată. Bubu al ei se răzgândise, nimic personal, nu mai avea chef de mariaj – așa îi scrisese de adio cu rujul pe oglindă. Altfel, era o fată dulce, adorabilă chiar, și el o iubește. Să nu îl caute. A lăsat-o să se descurce singură, o știa fată tenace. Ea a contramandat totul, a achitat facturi, s-a scuzat, a plâns și jelit. La final a rămas singură. O lună a dus-o pe pilot automat. Întorcea capul stânga/dreapta dacă îi cereai, zâmbea fix, ca o păpușă cu cheiță. Amica Marinuș a găsit-o așa – down – și i-a spus – N-ai ce pierde. Hai să te duc la Pantazi. La mine a dat rezultate, mi-a făcut curaj, am divorțat. Mă rog, dacă să rămâi singură e ceva bun. Și tipul e fefe mișto, a continuat, are cuceriri prin oraș una și una. Lui Țumpi nu i-a plăcut tipul, dar ea era o cusurgioaică. Doctorul era bătrâior, cinic, monosilabic. Vorbea de sus, fără să deschidă gura, ca un ventriloc. Ea nu înțelegea mare lucru din ce zicea. Aer superior, doct, intelo, rece, profesor. O privea prin ochelari ca pe o gânganie, material didactic. Nu era o debutantă. Începuse terapia cu două luni în urmă. Venea o dată pe săptămână deși avea rău de înălțime. O lua amețea când liftul urca la 5, simțise un gol în stomac. Mergea pe vârfuri, se rezema de pereți. Măcar știa la ce să se aștepte cât dura consultația. Trebuia să-și vomite

visele, să-și depece angoasele, să denunțe de ce îi este frică. Să-și povestească experiențele fericite, dar mai ales pe cele ne, să se autocalomnieze, să-și arate cicatricile și slăbiciunile. Să-și dezvăluie viața sexuală! Cui!? Unui bărbat!?!... O fi ea o ființă fără prejudecăți din secolul XXI, dar era prea mult. Clar, doctorul o iscodea să-și satisfacă o curiozitate morbidă, nu ca s-o vindece pe ea de anxietate. Țumpi era suspicioasă, alergică la indiscreții.

Ce căuta ea, mă rog!? Liniștea interioară. Ca să se vindece a avut de ales între un popă și un psihiatru. Era tracasă, obosită, hărțuită. Dormea prost și puțin. Prima impresie când dădea cearșafurile la o parte era că este ultima zi când mai are un job. Chiar azi se șterge pe mâini cu Kleenex Baby, și-o aruncă la gunoi. Gata, nu mai lucrează la ONIX, șefii n-o simpatizează. Afară! ca o măsea stricată. Șomeroaică, plătită din ajutor social. Nu era o perspectivă roz. Un script-writer la o agenție de publicitate ca ea nu găsește ușor de lucru. Cine mai citește basme despre detergenți, aspiratoare, biscuiți, cuptoare electrice, macaroane, auto de mic litraj!? Poate doar printre cei care frecventează chestii despre ființe vii, s-ar mai găsi niște fraieri. Pe piață se caută carne proaspătă, or Țumpi a noastră împlinea deja 30! D-aia se simțea amenințată. Obsesia era destul de săcâitoare, nu avea cum s-o ignore. Când o apucau pandaliile – adică o frică fără motiv – se băga sub duș să se curețe de reziduurile minții ei febrile. Avea insomnii. O urmărea același vis – rămânea fără bani în fața unui ghișeu. Scotea portofelul și nu găsea măcar un leu. O secvență de coșmar. Nu avea cu ce plăti facturile, gaze, apă, lumină, telefon, cablu. În acea clipă se trezea brusc, nădușită. Nu mai reușea să închidă ochii. Se întâmpla de obicei pe la 2:30-3:00 a.m. Citea ceva sau – mai bine – lucra pentru birou. În zori avea cearcăne și avea parte obligatoriu de glume nesărate printre colegi. Cum că ar fi avut o noapte mai albă din cauza unui tip iubeț. Numai la sex se gândeau. În zori se repezea în panică la bucătărie, timpul trecea of-of-of prea repede. Prepara micul dejun, mereu

același, două ouă jumări, șuncă, două felii de pâine puțin arse, un pahar de juice, jumate grapefruit/portocale. O cană mare de cafea fără zahăr. Cum nu mai avea timp, o bea fierbinte. Turna din cană pe o farfurioară, sufla tare și o leorpăia cât se mai fățâia prin apartament. Făcea mereu mai multe lucruri deodată. Deschidea ușa șifonierului lălăind un șlagăr, încercând să-și confecționeze o față comercială. Se îmbrăca mai de Doamne ajută. Firma ONIX ținea la aspect, la protocol, trebuia să coresponzi. Dura ceva schimonoseala în fața oglinzii. Se împopoțona, își punea sticloanțele, biju-uri ieftine, se ruja, se machia, își curăța unghiile – pe scurt, se făcea tuț. Și baf, fuguța la metrou, unde-și încasa porția babană de înghesuală. Țumpi nu suporta mulțimile. I se făcea rău, avea agorafobie. Strica tot ce făcuse cu migală în oglindă. Pipăită, împinsă, smulsă, trasă de păr, lovită, împunsă cu coatele, ucisă de damful respirațiilor. Când ieșea pe bulevard la suprafață, mutrița ei de vitrină arăta ca scăpată de la balamuc. Avea grijă – înainte până să bată la vreo ușă capitonată, să treacă pe la baie – ultima ușă pe culoar – să-și refacă make-up-ul distrus în subteran.

Ajunsă la psihiatru, tot asta a făcut. S-a ascuns în chicineta unde se găseau înfipte-n perete o oglinjoară și o chiuvetă. Și-a corectat rimelul, buzișoarele, și-a șters bărbia de transpirație, și-a împerspătat obraji. Mici secrete femeiești. Și-a dat un nou look, era deja gata, fresh, OK. Avea cu ce să-l înfrunte pe doctor. La urma urmelor, consultația va fi o plictiseală, pierdere de vreme, dar nu avea încotro. Venise de bunăvoie să ceară ajutor, își amintea bine cum fusese la primul consult. S-a trântit pe un fotoliu în anticameră și luase de pe măsuță o gazetă veche. Scria pe larg despre cadavrul unei femei găsit într-un cartier din nord, în condiții suspecte. Amănunte, foto, declarații, vecini, un portar zezec care nu văzuse nimic. Dăduseră peste cadavru niște gunoieri sau un cuplu de întârziați care se întorcea acasă după un chef. Zăcea pe frunzele uscate lângă o bancă acoperită de ziare, unde peste noapte dormise un vagabond. De la o fereastră, cineva auzise un zgomot ca de balot căzut de

la etaj, femeia locuia alături, în blocul C2, etaj 5 într-un apartament de 240 m pătrați, cu terasă de unde parcurile din nord se vedeau super. Poliția, scria în gazetă, a găsit flacoane de barbiturice și somnifere pe noptieră, ușile dulapurilor din baie deschise, rufele răvășite. O sticlă de șampanie Moët et Chandon începută, două cupe de cristal golite pe jumătate. Foto – o femeie întinsă sub cearșaf. Se vedea doar capul frumos căzut într-un somn adânc. Coafura ei îngrijită nu se stricase, părea gătită expe pentru a trece dincolo. Lui Țumpi istoriile astea îi dădeau fiori. S-a imaginat pe ea însăși în aceeași postură a acelei femei ireal de frumoase. Cazul făcuse vâlvă în urmă cu un an. Lucrurile păreau uitate dar nu erau, după cum se vede. A apărut asistenta s-o poftescă înăuntru, mersi.

Doctorul Pantazi avea un zâmbet până la urechi, dinți galbeni tociți de la pipă, buze vinete, ochelarii cu rame groase. O voce stridentă care enerva. Părea să te certe indiferent ce zicea și pe ce ton. Eh, cum ne simțim azi!? Mulțumesc de întrebare, prost! a zis ea agățând pardesiul și geanta în cuier, netezindu-și fusta. S-a întins pe canapea fără să mai aștepte invitația. Unde am rămas data trecută, domnișoară, vă amintiți!? Ce vă neliniștește!? a întrebat-o răsfoind un dosar. Totul! a zis ea pe nerăsuflăte. Aceleași atacuri de panică!? Transpiră toată și se blochează, nu mai e bună de nimic. Când s-a mai întâmplat!? Un exemplu, vă rog. A trebuit să se adreseze unui auditoriu. Avea foile pregătite, le scrisese și le copiase cu corp 16 să vadă bine. Și... Nimic, când s-au ațintit privirile asupra ei, ea la pupitru, cu un microfon în față, a rămas mută. Așa cum i s-a mai întâmplat în urmă cu o lună când a trebuit să expună în board scenariul unei campanii de publicitate. A văzut privirile care o măsurau așteptând s-o audă vorbind. S-a poticnit, i-a venit să fugă. Era un blocaj pe care nu îl putea evita și care îi făcea pe unii să-și dea coate și să râdă de ea. Auzea acele râsete și în somn. Ajunsesese subiectul batjocurii. Nu mai putea scoate o vorbă pentru că știa dinainte că va eșua. Trăia cu spaima că va fi dată afară, ceea ce de fapt îi provoca repetate crize de anxietate. Asta era tema

consultației din acea zi. Aici rămăseseră data trecută. Doctorul a ascultat-o, i-a pus câteva întrebări ca la spovedanie. A dat din cap că a înțeles ce aude. A încercat și o explicație.

Pe scurt – totul se găsea înăuntrul ei. Binele și răul. Vindecarea și boala. Suferea de anxietate, asta e ceva serios. Să nu-și mai ignore suferința, primul sfat. Pacienții de acest tip nu vor să-și recunoască boala, nici nu cred că ar suferi de ceva. A lăudat-o din nou patern că s-a prezentat la consult. Oamenii nu vin la doctor ca să nu se creadă că sunt nebuni. Nu e bine să frecvențezi un psihiatru. Să nu creadă careva că n-ai fi în toate mințile, a făcut doctorul Pantazi. Angoasa e cea mai răspândită boală, mai ceva decât cancerul și diabetul... Pacienta (nu îi spunea niciodată pe nume) depinde de capacitatea ei de a-și înfrânge frica. Dacă vrea să se vindece, trebuie să confrunte răul, să nu se mai lase dominată de temeri, să le privească în față și să înfrunte cu curaj, dixit Pantazi. Adică noaptea când apar fantezmele, să aprind lumina!? Fac asta și acum, mă trezesc și apăs butonul, dar degeaba, e tot aia! Nu scap de angoasă. Frica se va retrage numai dacă îi declari război. Nu întoarce spatele demonilor când ești asaltată de ei! Dacă nu te uiți, nu înseamnă că nu ți se întâmplă ceva rău. Lucrurile își urmează cursul inexorabil. Poți să ignori o realitate, ea tot face ce are de făcut. Când demonii sunt în preajmă, privește-i în față! Înfruntă-i! Nu te lăsa copleșită de sentimente negative! – Ca să vezi!

Să-și înfrunte patronii, voia domnul doctor să zică!? Dar, ce, a înnebunit!? Păi ei sunt inexpugnabili. Ea nu are nici un mijloc de apărare, e la discreția lor, o cârpă de șters praful. O bântuia un vis – femeia de serviciu intra-n birou să golească coșul de hârtii. Într-o zi o aruncă pe ea la ghenă odată cu tot cu gunoiul. Aha! Doctorul Pantazi i-a recomandat câteva exerciții – când are atacuri de panică, când se simte asaltată de demoni, să facă ceva care o scape din starea de insecuritate. Băbește – să-și frece tâmplile, să numere până la zece, să se uite pe fereastră, să dea un telefon. Neapărat să scape de sursa de neliniște. Și să înghită pastilele pe are i le-a prescris, obligatoriu. Ea trebuie